

Čepice

Tomáš Dušek

Tenhle příběh je naprostá pravda. Jako ostatně všechny ostatní.

V ulici, kde prodávám, bydlela paní Benešová. Byla už hodně stará, nohy jí moc nesloužily, ale hlava, ta výborně. Byl jsem u ní několikrát na výkupu. Nikdy mi neprodala vše, vždy jednou za čas pár desítek knih, které se rozhodla dát pryč.

Knihy od ní byly zvláštní tím, že uvnitř místo ex-libris bylo strohé razítko.

Ukradeno z knihovny pana Beneše.

Vždy, když si někdo potom tu knihu ode mě kupoval, přinesl mi ji otevřenou na stránce z razítkem a přísně mě pozoroval. Koktavě jsem vysvětloval, že jsem je opravdu koupil od p. Benešové, a že na to mám i doklad.

Ale to není ten příběh.

Byl snad jeden z prvních výkupů, co jsem u paní Benešové měl. Probral jsem knihy, cena se dohodla, a protože zbyla chvilka než naložím knihy do tašek, trávili jsme tu chvíli povídáním. Chválil jsem krásný byt, zařízený hezkými věcmi. Mezi jiným jsem se obdivoval prvorepublikové vojenské čepici. Líbila se mi, opatrně jsem se zeptal, jestli by nebyla někdy v budoucnu na prodej.

„Rozhodně ne.“ Zněla odpověď. „Ta čepice patřila mému bratrovi a velice bych si přála být jednou pochována s ní.“ „Bratr už nežije?“ Nevhodná otázka.

„Byl důstojník a za války ho Němci popravili jako pomstu za Heydricha.“

Rychle jsem převedl řeč jinam a na tu čepici zapomněl.

Léta plynula. Paní Benešovou jsem občas potkal, nohy jí

sloužily stále hůř a hůř, ale vždy se zeptala na rodinu, pamatovala si jména mých dětí i to, kdy jsou narozené.

Myslím, že je to už rok, kdy jsem u ní byl naposledy. Rozprodávala poslední knihy, stěhovala se k dcerám někam mimo Prahu. Nebo to už bude déle. Ten čas tak letí.

V každém případě po nějaké době přišla ke mně do krámu jedna z jejích dcer. Oznámila mi, že maminka zemřela.

Padly slova o upřímné soustrasti, myslím, že jsme si i dali malou skleničku alkoholu.

Bylo to krátké, dcera paní Benešové poděkovala za projevenou soustrast, už se otáčela k odchodu a najednou mi hlavou projela myšlenka, na kterou jsem celých sedm let ani nepomyslel.

„Pochovali jste maminku s tou bratrovou vojenskou čepicí, jak si přála?“ Zeptal jsem se.

Paní zbledla a v tu chvíli by se v ní snad krve nedořezal.

„Maminka zemřela před pár dny, pohřeb má pozítří a v tom shonu jsme na to úplně zapomněli.“ Okamžitě vytáhla telefon a volala sestře.

Vím, že se najdou lidé, kteří mi dokážou tuhle souhru náhod logicky vysvětlit.

Ale nebudu jim věřit.

Tohle přece nebyla náhoda.

201106032301